

2 Vrije val

Het was eeuwig zonde dat Kees van Praag niet wist dat dit zijn laatste ochtend was, want dan had hij zijn hengel gepakt om een baars te vangen. Hij stond op zoals zijn wekker was afgesteld, om 6.55 uur. In het weekend bleef het gerinkel uit, dan mocht hij langer slapen. Kees hield van duidelijkheid en regelmaat, een verdienste uit zijn jeugd, ze hielden het leven overzichtelijk. Met een Commandant der Strijdkrachten als vader was het besef van discipline hem al op jonge leeftijd bijgebracht.

Kees mocht nog twee minuten blijven liggen. Hij staaarde naar het plafond en keek even opzij. Vandaag werd een mooie dag. Het gordijn waaide zachtjes in de wind, het daglicht schemerde opbeurende schetsen op de wand, al met al een poëtische start, wat kon er nog mis gaan?

Precies een uur later pakte hij bus 134 naar het nabijgelegen dorp. Hij begroette de chauffeur en ging op zijn vaste plaats zitten, tweede bank rechts, voorin aan het raam. Zo kon hij een praatje maken met Jaap, Gerard of Karel K., niet te verwarren met Karel S., die alleen in de weekenden reed. Zeven haltes verder stapte hij uit en groette in dit geval Gerard met opgestoken hand. Hij keek de bus na en stak over waar hij de Van de Veldelaan insloeg. Daar op de hoek stapte hij binnen bij banketbakkerij Zwaantjes. De handen van de vrouw met de volle koontjes reikten al naar de puddingbroodjes.

‘Nee, vandaag neem ik iets anders.’

De vrouw legde het broodje terug op zijn plek. ‘Wat mag het dan zijn?’

‘Doe maar dat broodje, die daar met die krentjes.’

‘Nou, dat is geen broodje hoor, dat noem ik een hele hap. Met name de vulling van spijs en rozijnen maakt hem zwaar, en dan heb ik het nog niets eens over de afroming met couverturechocolade.’

‘Ja, die wil ik.’

Kees telde in zijn portemonnee vier muntjes van twintig, drie van vijftig en vier van vijf, en spreidde ze zorgvuldig uit op de toonbank. Het broodje werd voorzichtig de verpakking in geschoven.

‘Deze is wat duurder, ik mis nog een euro en vijftig cent.’

‘Tot morgen, mevrouw Zwaantjes, ik laat u weten hoe ik de smaak heb ervaren.’

‘Betalen komt dan morgen, denkt u? Tot dan, meneer Van Praag.’

Ze keek hem na. De gebogen houding van de man en de schouders die zich rechtten toen hij met het verpakte broodje naar de lucht reikte, typeerden hem. Hij liftte zijn schouders op en inhaleerde diep. De zomer hing in de lucht, een briesje dook zijn neus in en maakte een feestje langs de neusbrug. Kees van Praag nieste, twee keer.

‘Gezondheid Kees!’ Een man lachte hem toe en versnelde zijn hardlooppas om maar geen praatje te hoeven maken. Het deerde Kees niet, zo op de vroege ochtend reikten de gesprekken doorgaans niet verder dan een klimatologische constatering.

Het gebouw kwam in zicht. Bakstenen muren werden opgefleurd door oranje zonneschermen. Die aanblik verblijdde hem. Dit gebouw maakte hem een gelukkig man. Kees van Praag kon je niet opgewekter krijgen. Cijferreeksen, jaarrekeningen en de financiële afwikkelingen van het grote softwarebedrijf trokken hem naar binnen. Al twintig jaar liep hij dezelfde route, door de draaideur langs de receptie, richting lift, waar hij even stopte voor de koffiemachine. Het ding weigerde nadat hij er een euro in had gegoooid.

‘Hij doet het niet hoor.’ Een receptioniste keek zijn kant op. De vervangster van Grada. Niemand kon haar vervangen, een vrouw die hem en het bedrijf aanvoelde, wat met deze nieuwe mevrouw duidelijk niet het geval was. Grada was al komen aanhollen, had een tik op de machine gegeven waarna de koffie zijn beker in sijpelde.

‘Geef u er anders even een duw tegen.’

Geen denken aan, stel je voor dat de automaat er door zijn actie mee ophield, dan kon hij voor dat grapje gaan betalen.

‘Heeft u er wel twee euro in gegoooid?’

‘Twee euro? Hij doet het al twintig jaar op een euro.’

‘Nu niet meer, u moet er twee euro in gooien.’

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds vandaag, alles wordt duurder, ook de koffie.’

‘Wanneer komt Grada terug? Zij regelt het wel.’

Kees pakte zijn tas en liep de trap op. Hij ging mooi geen twee euro neerleggen voor heet water en een schepje oploskoffie in een plastic beker.

Met ferme hand duwde hij de deurklink van kamer 1112 naar beneden. Vandaag was hij alleen. Zijn collega's waren op een cursus ‘Sociale veiligheid’. Morgen was hij aan de beurt. Hoe verzinnen ze zoveel geld te vragen voor een kopje koffie. Tot daar en niet verder.

Hij strekte zich uit in de leren stoel en wreef zich in zijn de handen voordat hij zijn computer opstartte. Dit was een mooi begin, in alle rust luisteren naar het gezoem in de opwarmfase.

Toen de klok twee voor half elf wees, haalde hij het broodje uit de verpakking. Eigenlijk was hij ruim een half uur te vroeg maar voor deze spannende exercitie mocht er een uitzondering op de regel worden gemaakt. Het broodje leek naar hem te glimlachen, Kees lachte terug. In de keuken pakte hij een servetje en een schoteltje. Hij schonk lauwe thee van de dag ervoor uit een thermoskan. De twee euro voor een kop koffie, een verhoging van maar liefst honderd procent, was een belachelijke zaak. Maandag zou hij zijn eigen koffie meenemen, zo'n zoet broodje gaat natuurlijk samen met hete echte koffie. Hij nam een hap en proefde de structuur van de amandelspijs, ietsje korrelig maar met een zachte smaak. Ook de rozijnen in combinatie met een enkel nootje en de chocolade, deden hem besluiten het broodje voortaan dagelijks bij banketbakkerij Zwaantjes te halen. Dit was zo kakeltjesvers, nog net iets verfijnder dan het roombroodje dat hij er altijd kocht. De laatste hap liet hij lang over de tong dansen om te voorkomen dat het al te snel de keel doorgleed. Hoe kon iemand zoiets lekkers bakken? Hij veegde zijn mond af met het servetje en rekte zich voor een tweede maal uit. ‘Godallemachtig, wat is het leven prachtig.’

Wat was hij toch een gezegend man, het was ook zo heerlijk om vandaag het rijk alleen te hebben. Hij opende zijn Excel-document en liep de pagina's langs, hij kon geen foutje in de cijferreeks ontdekken. Nergens zat een extra nulletje of ontbrak een ander cijfer. Hij hoestte en slikte een restje van zijn koninklijke broodje weg. Hij zou het er vaker van nemen. Het beviel hem erg goed om een ander paadje in te slaan, even afwijken van de bekende route, met een gelukzalig gevoel tot gevolg.

Hij liet de thee langzaam naar beneden glijden. Hij krabde aan zijn hals en voelde een vlam in zijn keel opkomen. Een waakvlam ontstak en schuurde als een vuurtje door zijn keel en slokdarm, zijn hart pompte alsof het bloed de brand wilde blussen. Zijn adem stokte. Hij legde zijn hand op zijn keel, het moest rustig worden daar. Met geen mogelijkheid kreeg hij lucht door neus of mond naar zijn longen getransporteerd. Hij greep naar de telefoon op zijn bureau en drukte op het cijfer negen. ‘Met Wanda van de receptie.’

Het lukte hem nauwelijks om iets uit te brengen, een zuchtje ontglipte hem.

‘Hallo, zegt u het eens.’

Zijn keel stond op exploderen, hij liet zich van de stoel glijden, spartelend begaf hij zich naar de deur. Dit moest anafylaxie zijn, iets waar zijn moeder hem zo lang voor wist te behoeden. Hij had van de verboden vrucht gegeten. Alles met walnoot werd vermeden maar waarschijnlijk zat er een familielid van de walnoot in zijn broodje verwerkt. Zijn begeerte naar verandering had hem roekeloos gemaakt. De bakkersvrouw kon walnootolie hebben gebruikt, het was ook erg smeug geweest. Dit was nou precies waarom herkenning en herhaling hem veiligheid boden.

Steeds zwaarder werd zijn ademhaling, iets lichter zijn lichaam. Zijn armen trilden op de grond, zijn benen lagen stil.

Was dit het? Dit was het dus. Een dof geluid tegen het raam schrok hem op. Dat moest een vogel zijn die weer eens tegen het glas aan vloog. Hij probeerde zijn hoofd naar het licht te draaien, een sluier bedekte zijn zicht. Hij was er altijd zo bang voor maar nu het gebeurde, kende hij geen angst. Hij was slimmer dan de vogel, hij zou vliegen maar niet vallen. Traag strekte hij zijn armen en benen en waande zich een engel. Zijn adem stokte. Niemand hield hem tegen. Hij sloot zijn ogen, vlokken sneeuw dwarrelden op zijn lippen. Hij wilde ze met zijn tong opvangen maar zijn tijd was gekomen. De klok sloeg elf uur, een mooie ronde tijd, zijn vleugels werden opgetild. Hij dacht aan de knal tegen het raam. Wat een domme vogel, zo lang gewend aan de veilige grond. Waarom vloog je juist vandaag zo hoog?

